

1. kapitola

BRITSKÁ ZÁPADNÁ INDIA FEBRUÁR 1813

Uniesol nevestu. Sebastian Blake zvieral nôž tak silno, až mu zbeleli hánky, avšak jeho tvár ostala bezvýrazná. Ak kráske pred sebou naozaj mohol veriť, potom uniesol *svoju vlastnú* nevestu.

Sledoval, ako vzdorovito nadvihla bradu, a v jej tmavých očiach nebolo ani stopy po strachu. Bola vysoká a štíhla, blond kadere sa uvoľnili z elegantného účesu. Nádherne, zvodné hodvábne šaty boli na pleciach roztrhnuté a podhaľovali lákavé poprsie. Jemnú pokožku špatil špinavý odtlačok ruky. Sebastian si nevedel pomôcť, vystrel ruku a jemnými pohybmi zotrel palcom tú odpornú škvrnu. Stuhla a zdvihla zviazané zápästia, aby sa zbavila jeho ruky. Pohľady sa im stretli. Ani jeden z nich neodvrátil zrak.

„Povedzte mi ešte raz, ako sa voláte,“ zamrmlal. Ruka sa mu chvela už aj od krátkeho dotyku s jej saténovou pokožkou.

Oblizla si spodnú peru a jemu zovrela krv. „Volám sa Olivia Merricková, grófka z Merricku. Môj manžel je Sebastian Blake, gróf z Merricku a budúci markíz z Duns-moru.“

Zdvihol jej ruku a uprene hľadel na prsteň. Do jednodu-

chého zlatého krúžku na jej prstenníku bol vyrytý jeho erb. Pošúchal si tvár rukou a odvrátil sa. Prešiel k najbližšiemu otvorenému oknu a zhlboka sa nadýchol slaného vzduchu. Hľadel von a sledoval trosky jej lode, pohojdávajúce sa na vlnách. „Kde je váš manžel, lady Merricková?“

V hlase sa jej ozvala nádej. „Čaká ma v Londýne.“

„Rozumiem.“ Nebola to však pravda. „Ako dlho ste už vydatá, mylady?“

„Ťažko povedať...“

„Ako dlho?“ vyštekol.

„Takmer dva týždne.“

Zhlboka sa nadýchol. „Pripomínam vám, že ste v Západnej Indii, lady Merricková. Je vylúčené, aby ste sa vydali len pred dvomi týždňami. Ak by to bola pravda, manžel vás nemôže čakať v Londýne.“

Neodpovedala. Napokon sa k nej otočil. Bola to chyba. Jej krása ho zasiahla ako úder pästou do slabín.

„Nechcete mi to vysvetliť?“ naliehal. Odľahlo mu, že si hlas udržal pokojný.

Odvaha ju opustila, líca jej sčervenali od zahanbenia. „Zosobášili sme sa prostredníctvom zástupcu,“ priznala sa. „Uisťujem vás však, že môj manžel vám napriek nášmu ne-tradičnému sobášu zaplatí výkupné, o aké si zapýtate.“

Sebastian vykročil k nej. Mozoľnatými prstami pohladil ladnú krivku jej brady a zahrabol do vlasov. Zadržala dych. Jej pery sa ako odpoveď na jeho nežný dotyk roztvorili. „Som si istý, že za krásu, ako je tá vaša, by obetoval celý majetok.“

Aj napriek zápachu dymu, ktorý sa okolo nej vznášal, rozoznal jemnú vôňu ženy, teplú a luxusnú. Načiahol sa za nožom na opasku.

Cúvla.

„Nebojte sa,“ upokojoval ju. Vystrel ruku a trpezlivo čakal, kým k nemu pristúpi. Keď tak urobila, rozrezal lano, ktorým mala zviazané ruky, a vrátil nôž do puzdra. Chytil ju za krehké zápästia a masíroval ich.

„Vy ste pirát,“ zašepkala.

„Áno.“

„Zmocnili ste sa lode môjho otca aj nákladu.“

„Tak je.“

Zaklonila hlavu a uprene na neho hľadela veľkými očami farby topiacej sa čokolády. „Prečo ste ku mne taký milý, keď máte v úmysle ma znásilniť?“

Chytil ju za prsty a položil ich na svoj pečatný prsteň. „Muž sotva môže znásilniť vlastnú manželku.“

Pozrela dole a pri pohľade na veľký erb, ktorý bol vernou kópiou toho na jej prste, zalapala po dychu. Zadívala sa mu do očí. „Odkiaľ to máte? Vy nemôžete...“

Usmial sa. „Ale som.“

Olivia hľadela do jeho tmavomodrých očí a mala pocit, že jej srdce vyskočí z hrude. Rozum sa jej zastavil, nevedela sa spamätať zo šoku, že chýrny kapitán Phoenix by mal byť jej manžel.

Náhľivo sa od neho odtiahla, potkla sa, a div nepadla, on sa však načiahol za ňou a zachytil ju. Keď pocítila jeho horúci dotyk, z hrdla sa jej vydralo zastonanie. Udalosti toho dňa ňou otriasli, nohy sa jej však podlamovali z krásnej tváre hanebného piráta.

Bol vysoký, mal široké plecia a jeho prítomnosťou bol

presiaknutý každý kúsok miestnosti. Čierne vlasy mal ne-moderne dlhé a opálená pokožka prezrádzala, že veľa času trávi na slnku. Bol divoký, neskrotný – muž základných inštinktov.

Fascinovaná sledovala, ako preskočil na loď jej otca a v zlomku sekundy sa zmocnil velenia. Phoenix uskutočnil útok s brilantnou presnosťou – ani jeden muž sa vážne nezranil, nikto neprišiel o život. Keďže Olivia väčšinu detstva strávila na otcových lodiach, vedela rozpoznať zručnosť.

Spôsob, ako používal meč, ako dával príkazy, ako mu rozstrapatené vlasy viali pred tvárou, ako nohavice vykresľovali každý sval jeho stehien – nič vzrušujúcejšie ešte nezažila.

Až kým sa jej nedotkol.

Vtedy zistila, čo je naozajstné vzrušenie.

Sledovala ho s otvorenými ústami. Štíhlymi dlhými prstami si začal rozopínať gombíky na košeli, rozviazal šnúrky. Vytiahol si košeľu z nohavíc a prevliekol si ju cez hlavu.

„Bože dobrý,“ zašepkala zarazená, aká horúčosť jej prúdi v žilách, a začervenala sa pri pohľade na jeho obnaženú hrud'. Prsia sa jej napli, bradavky zdurili.

Phoenix sa usmial. Dobré si uvedomoval, ako na ňu pôsobí. Pohyboval sa seabedome a zároveň pôvabne, mocné svaly sa mu napínali pod pokožkou. Hrud' mu pokrývali tmavé chĺpky a zbiehali sa do tenkej čiary, ktorá sa tiahla nadol po bruchu a strácala sa pod rázporkom nohavíc. Ramená sa mu nadúvali, keď striasol zo seba košeľu a pristúpil k nej bližšie.

Ešte nikdy nevidela muža s obnaženou hrud'ou. Dokonca aj robotníci na otcovej plantáži museli byť obleče-

ní. Milujúci otec sa zo všetkých síl snažil ochrániť dcérinu panenskú cudnosť. Hoci nemala žiadne skúsenosti, bola si istá, že Phoenixovým nádherným tvarom sa žiadny muž nevyrovná.

Olivia zatvorila ústa a čakala, kým pristúpi tak blízko, aby cítila teplo sálajúce z jeho pokožky. Premáhala sa zo všetkých síl, aby sa ho nedotkla, aby nevnorila tvár do chĺpkov na hrudi a nevdychovala jeho vôňu. Voňal nádherne. Slnkom a slanou vodou. Vystrel k nej ruky. Pohľad upieral na odhalené krivky jej poprsia.

„Dočerta!“ zahromžil, keď na stvrdnutom úde pocítil čepel noža. Nedôverčivo sa jej pozrel na ruky, potom do tváre. Pomaly, opatrne vydýchol. „Odporučil by som, aby ste sa zdržali mojej kastrácie, drahá. Koniec koncov, jednou z vašich povinností je porodiť mi dedičov.“

Roztrasene sa nadýchla. „Neverím, kapitán, že ste lord Merrick.“ Tá myšlienka sa jej však náramne páčila. Romantické predstavy a dievčenské fantázie – Phoenix spĺňal oboje a ešte oveľa viac. Otec by jej nikdy neschválil takéhoto muža, piráta, na hory vzdialeného od grófa, ktorého očakávala. Pirát by bol otcovi proti srsti, zato dokonale spĺňal jej tajné túžby.

Phoenix so samofúbyim úsmevom nadvihol obočie. „Ale nemôžete si byť istá. Videli ste niekedy svojho manžela?“ Ruka sa jej nervózne chvela a on uskočil. „Pokojuje, drahá,“ varoval ju. „Jedného dňa možno budete túžiť po prívesku, ktorý teraz vážne ohrozujete.“

„Jediný prívesok toho druhu, po ktorom budem túžiť, patrí môjmu manželovi,“ odsekla.

Sledovala, ako sa mu na tvári zjavil široký úškrn a naľa-

vo od plných pier sa objavila jamka. Ako môže mať pirát jamku na líci?

„To rád počujem.“ Hlas mal hlboký a zvodný, priadol ako divá mačka. „Nestrpel by som nevernú ženu.“

„Ja nie som vaša žena!“ ohradila sa, znepokojená jeho šarmom i tým, ako na neho reagovala.

„Ak je pravda, čo hovoríte, tak ste. A napriek...“ vrhol pohľad na nôž, „... vášmu pôsobivému predstaveniu nie ste zo mňa ako manželka znechutená.“

„Ako to môžete tvrdiť?“

„Nie ja. Tvrdia to vaše bradavky. Sú tvrdé a túžia, aby som sa ich dotýkal. Krásne vydávajú živôtik vašich šiat.“

Zhrozená Olivia si prikryla prsia rukami a on jej poľahky vzal nôž. Podal jej svoju košeľu. „Nech sa páči. Zahaľte sa, kým sa poobzerám po vašich kufroch. Nechcel by som váš do očí bijúci šarm vystavovať na obdiv svojim mužom. Na mori sme už celé mesiace a ich sebaovládanie má svoje hranice.“ Dlhú chvíľu si ju skúmavo prezeral, potom sa zachichotal. „Ale nemusí mať,“ zamrmlal.

Stuhla. Uvažovala, či Phoenix považuje jej držanie tela za príťažlivé, a zarazilo ju, keď si uvedomila, že jej záleží na tom, čo si myslí. Odmala sprevádzala otca na častých cestách do Londýna. Ako vnímavé dieťa si rýchlo uvedomila, že takzvaná vznešená spoločnosť nimi pohŕda pre nízky pôvod a otcovo zamestnanie v obchode. Aby si uchránila svoje pocity, naučila sa nevšímať si názory iných. Ale na pirátovom názore jej záležalo. Viac, ako by malo.

„Viem sa o seba postarať,“ povedala na svoju obranu.

Opäť sa mu zjavila jamka na líci a úplne ju ochromila.

„Nepochybujem,“ uistil ju. „Vášho otca dobre poznám,

drahá. Ako mi je známe, je to veľmi vyťaženy muž. Som rád, že ste nadobudli vlastné zmysly a nebojácnosť.“ Podišiel k dverám, zjavne naňho nepôsobila príťažlivosť, ktorá jej spaľovala zmysly.

„Počkajte!“ zakričala. Nechcela, aby ju nechal samu. Jeho chlapi boli suroví. Štípali ju a ohmatávali, siahali jej na vlasy a roztrhali jej šaty. Nebojácna mohla byť, ale po takom zaobchádzaní netúžila. „Nemôžete ma tu nechať samu!“

Phoenix zastal na prahu, črty mu zjemneli. „Nikto nevkročí do tejto kajuty bez môjho povolenia. Budete tu v bezpečí.“

Nesúhlasne pokrútila hlavou. Ruky sa jej roztriasli, keď si pritískala košeľu na hrud. Bola teplá od jeho tela a voňala jeho pokožkou. „Neopúšťajte ma.“

„Musím ísť,“ povedal nežne. „Musím posádke vydať príkazy, zabezpečiť vašu loď a premiestniť vaše veci.“ Zamračil sa. „Kde je zástupca?“

„Vrátil sa do Anglicka spolu s advokátom hneď po podpísaní zmluvy.“

„Kto ju podpísal namiesto mňa?“

Olivia s údivom sledovala, ako sa nahneval a odrazu ju prepadli pochybnosti. „Lord Dunsmore,“ povedala ticho.

Oči sa mu zúžili. „A vám nepripadalo čudné, že manžel neprišiel za vami osobne? Neuvažovali ste nad tým, prečo nepodpísal či nechcel podpísať aspoň plnú moc, keď sa už neobťažoval riadne s vami oženiť?“

Pod vplyvom jeho náhlej prudkosti sa jej roztriasla spodná pera, zahryzla si do nej, aby zakryla zradný pohyb. Lenže Phoenix bol priveľmi vnímavý. Ticho zahrešil a vrátil sa k nej. Palcom jej prešiel po ústach, uvoľnil peru spomedzi

zubov. Pohľadom zotrval na mieste, kde sa jej dotkol. Olivia nevládala dýchať. Pera jej horela.

„Ste krásna a žiaduca žena,“ zamrmlal. „Prečo ste klesli tak hlboko a súhlasili ste, že sa vydáte za muža, ktorého ste nikdy nevideli?“

„Sotva by som manželstvo s markízom nazvala pokleskom,“ zašepkala ponad jeho palec.

Stuhol a odtiahol od nej ruku. „Takže pre titul.“

Olivia pokrútila hlavou. Titul bol dôležitý pre jej otca. Jediné, po čom ona v manželstve túžila, bola vášeň, aká vraj jestvovala aj medzi jej rodičmi. „Bolo želaním môjho otca, aby som sa vydala za lorda Merricka. Nemohla som sa mu vzoprieť.“

Pre otca bola všetkým. Nezniesla by, keby ho sklamarala či skormútila.

Phoenix dlhú chvíľu skúmal jej tvár. Potom sa otočil a bez slova odišiel z kajuty. Vzal so sebou aj napätú energiu, ktorú vyžaroval.

Sebastian zhodnotil škody na svokrovej lodi, chvalabohu, boli len malé, a preklínal svojho otca, že ho vystavil takýmto nepríjemnostiam. Oprel sa o zábradlie, zatvoril oči a vychutnával, ako mu slaný vánok rozvieva vlasy.

Už päť rokov bolo more jeho náročnou a vášnivou milenkou. Nezáležalo jej na jeho minulosti a vždy ho vítala s otvorenou náručou. Utišila bolesť, pre ktorú opustil domov a poskytla mu život na míle vzdialený od toho, predchádzajúceho, ktorý mu spôsobil toľko utrpenia. A teraz mu bez jeho vedomia a súhlasu pripravila nový

život. Sebastian vôbec nepochyboval o tom, že Olivia hovorí pravdu.

Nemal tušenia, čo markíz sledoval tým, že ho oženil. Už roky nebol v kontakte s nikým zo svojej rodiny. Čo sa chystali povedať tej úbohej dievčine, keby dorazila a zistila, že manžel tam nie je?

Odfrkol. Dievčina nebol správny výraz. Olivia Merricková bola každým kúskom tela žena. Jeho žena. Jeho manželka.

Peklo a zatratenie.

Sebastian odkopol pohodený meč a zaklial tak hrubo, až sa všetci muži na palube pozreli jeho smerom.

A predsa bol ženatý. S najkrajšou ženou akú kedy videl, s dcérou Jacka Lamberta, jedného z najbohatších obchodníkov na svete. On však nechcel byť ženatý. Netúžil vrátiť sa do Anglicka a chopiť sa úlohy, ktorá podľa práva mala pripadnúť jeho bratovi Edmundovi.

„Phoenix.“

Sebastian sa otočil k Willovi, prvému dôstojníkovi. Bol to statný chlap, jeho obrovská postava kontrastovala s nevinnou znejúcim menom. „Čo je?“ spýtal sa nevrlo.

„Našli sme veci milostivej panej.“ Willovi podskočili husté fúzy. „Jakživ som také čosi nevidel. Posteľ, káď na kúpanie a sladká voda na používanie. Keď sme sa však pokúsili zložiť jej veci vo vašej kajute, takmer vystrelila Redovi mozog.“

„Naozaj na neho vystrelila?“

„Áno, vašou pištoľou.“

Sebastian si šúchal koreň nosa, akoby sa pokúšal zahnať bolesť hlavy. Prekliata ženská, pomyslel si, ale jeho

ústa sa nechtiac vykrivili do úsmevu. Olivia mala iskru aj guráž – vlastnosti, ktoré obdivoval na svojich sexuálnych partnerkách.

Bože dobrý! Zhrozený zahnal tú myšlienku. Nie. Neprichádzalo do úvahy, aby sa s ňou vyspal. Spať s ňou by znamenalo nechať si ju, a on si ju rozhodne nechať nechcel. Zaslúži si viac než piráta.

„Musím si s ňou pohovoriť,“ zašomral. „Nech muži začnú s opravou lode. Mienim vrátiť lady Merrickovú jej otcovi hneď, ako to bude možné.“

Prekvapilo ho, s akou ľahkosťou použil svoj titul v súvislosti s ňou, rýchlo však zahnal túto myšlienku.

„Áno, kapitán.“ Willov smiech ho sprevádzal do podpalubia.

Sebastian zaklopal na dvere svojej kajuty. „To som ja, mylady.“ Opatrne vošiel, vo dverách sa poobzeral, hľadal jej pekne tvarovanú postavu. Olivia sedela za stolom. Mala na sebe jeho košeľu a pištoľou mu mierila na hrud'. Už len pohľad na ňu v ňom vyvolával túžbu. Jedinečná a rozhodná, skrátka tigrica.

„Viete, ako sa s tým narába?“ spýtal sa.

„Samozrejme.“

Kopol do dverí za sebou a vykročil k servírovaciemu stolíku, aby si niečo nalial. Jej pohľad mu spaľoval chrbát, usmial sa. „Dáte si brandy, žena moja drahá?“

„Existuje nejaký dôkaz, že ste skutočne môj manžel?“ spýtala sa stroho.

„Existuje dôkaz, že ste moja žena?“ vrátil jej otázku. Podal jej pohár s tmavočerveným nápojom a dúfal, že jej trochu vylepší náladu.

„Prsteň...“ povedala.

Sebastian si preložil ruku cez plece a zakýval prstom s prsteňom.

Odfrkla.

„Kto vás naučil používať pištoľ?“ spýtal sa, zahrievajúc brandy nad sviečkou.

„Predák na otcovej plantáži.“

Keď sa k nej opäť otočil, pištoľ už ležala na stole a Olivia zamyslene hľadela z okna. „Váš otec s tým súhlasil?“

„Otec o tom nevie. Chcela som sa to naučiť. Prečo by som mu dávala dôvod, aby sa znepokojoval.“

Sebastian potlačil úsmev a vykročil smerom k nej, obdivujúc elegantný profil s drobným nosom a vzdorovitou bradou. Hrýzla si spodnú peru a pri pomyslení, že sa tie plné pery dotýkajú jeho tela, sa mu do penisu nahrnula krv. Položil brandy na námorné mapy a bokom sa oprel o stôl.

„Na čo myslíte, drahá?“ spýtal sa nežne.

Načiahla sa za pohárom a on jej ho podal. „Že by ste si mali obliecť košeľu.“

„Je mi takto dobre, ale oceňujem vašu starostlivosť.“

Olivii zabehlo a rozkašľala sa. Búchal jej po chrbte, až kým nepovedala, že už stačí. „Som v poriadku!“ vytisla zo seba. Utrela si slzy a pozrela sa na neho. „Aké sú vaše úmysly, Phoenix?“

Sebastian k nej pomaly vystrel ruku, dal jej čas, aby sa mohla odtiahnuť. Ale neurobila tak. Keď uhládzal manžety na svojej košeli a akoby náhodou sa dotkol jej obnaženého zápästia, žila na krku jej divo pulzovala. Cítil, že sa zachvela a snažil sa skryť, ako ho to teší. Príťažlivosť bola zjavne obojstranná.

„Chlapi už začali s nevyhnutnými opravami vašej lode. V priebehu týždňa by opäť mohla byť schopná plavby, potom sa vyberieme do najbližšieho prístavu. Svoju loď nechám tu a pocestujem s vami do Anglicka. Až tam budeme, vyhľadáme svojich rodičov a rozlúštíme toto nedorozumenie. Vybavíme anulovanie manželstva a naše cesty sa rozídu.“

„Oh... rozumiem.“ Olivia sa opäť zahľadela cez okno. Sebastian si sadol.

„A čo ak si neželám, aby naše manželstvo bolo anulované?“ spýtala sa napokon.

Nadvihol obočie. „Chcete byť ženou hľadaného zločinca?“

Jej krátky pohľad bol fascinujúci a vzrušujúci zároveň, prekvapivo v ňom nebol ani náznak strachu. Mala plné právo byť vystrašená, no vyzerala úplne v pohode. Zatočila zvyškom nápoja v pohári a sústredene sledovala hru svetla. „Lord Merrick nie je hľadaný zločinec.“

„Veríte, že som lord Merrick?“

Olivia pokrčila plecami. „Zatiaľ tak neusudzujem.“

Sebastian dopil brandy a podišiel k hojdacej sieti zavesenej v rohu. Vyhupol sa do nej, založil ruky si za hlavu a oprel sa. „Na ženu, ktorá je v spálni s pirátom, vyzeráte veľmi pokojne.“

Odfúkla si z tváre uvoľnenú kučeru. Keď dopadla na pôvodné miesto, zdvihla ruku a rozpustila si nádherné vlasy. Jeho telo okamžite stvrdlo. Olivia Merricková bola úžasná. Hotová siréna.

„Nezdá sa, že by som si mala z čoho vyberať, a vy sa spráivate oveľa lepšie než muži pod vašim velením.“

„Ospravedlňujem sa za zlé zaobchádzanie,“ povedal a sledoval, ako si zapletá po pás siahajúce vlasy. Ešte nikdy

nevidel ženu pri tejto činnosti a prekvapilo ho, keď si uvedomil, že sa mu tá dôvernosť páči. „Už sa to nestane.“

Olivia si prehodila vrkoč cez plece a na dúšok dopila brandy. Oči sa jej zaliali slzami, mávala rukou, aby ich osušila.

Sebastian nedokázal zadržať otázku: „Prečo by ste chceli zachovať manželstvo?“

Chvíľu trvalo, kým prehovorila. Hlas mala zastretý od brandy. Ten chrapľavý hlas spôsobil, že sa mu úd opäť postavil.

Predstavil si na chvíľu, že je zachrípnutá od vášnivého vykrikovania jeho mena, od zvukov rozkoše, ktorými reaguje na nárazy jeho údu do jej roztúženého tela. Sebastian bol presvedčený, že by bola horúca a vlhká. Olivia bola vášnivá žena. V posteli by určite spálila chlapa za živa.

„Z dôvodov, pre ktoré som so sobášom súhlasila,“ zamrmľala. „Aby som ulahodila svojmu otcovi, aby som viedla vlastnú domácnosť, mala deti a záštitu manželovho mena.“ Prstami si prešla po nádherne tvarovanom obočí a potom sa mu opäť pozrela do očí. „Nikto nepozná vaše tajomstvo a ja ho určite nikomu nevyzradím. Budete mať bezpečie a výhody, ktoré poskytuje vaše meno aj bez manželských nepríjemností. Ak je pravda, že naozaj ste Sebastian Blake,“ pokračovala, zjavne oduševnená touto témou, „potom ma moja situácia teší ešte viac.“

Prešiel si rukou po hrudi, všimol si, že pohľadom hltavo sleduje ten pohyb. „Starali by ste sa o môj dom, nosili moje meno a porodili mi deti?“

„Samozrejme.“ Začervenala sa, keď sa im pohľady stretli. „Som si vedomá svojich povinností ako vašej... nuž... ako manželky lorda Merricka.“